

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/38/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125366262
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2025:6125366262.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.X.XXXX, bytom F., G. H. I. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. X.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpená B. K. L., M. G. G. C. N., O. E. XX, A.: XX XXX XXX, o zaplatenie 424,87 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 424,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,15% ročne zo sumy 424,87 eur od 23.9.2025 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti konanie zastavuje.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

12C/16/2025

1. Žalobca sa žalobou, pôvodne podanou na Okresný súd Banská Bystrica (upomínací súd), dodatočne opravenou (č.l. 73), voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 424,87 eur spolu so 9,25%-ným ročným úrokom z omeškania od 9.8.2023 až do zaplatenia a náhrady trov konania, ako nároku na náhradu škody, spočívajúcej vo vynaložených nákladoch, v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť. Žalobu zdôvodnil tým, že strany sporu vedú konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k ich maloletému dieťaťu, B., na čas do rozvodu, ktoré konanie sa vedie na tunajšom súde, pod sp.zn. 18P/54/2019 a konanie o rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, ktoré konanie sa vedie na Mestskom súde Bratislava II, pod sp.zn. F/XX/XXXX. Okresný súd Prievidza uznesením, zo dňa 27.6.2023, č.k. 11P/25/2023-199, upravil styk otca s maloletým počas školských letných prázdnin roku 2023 (okrem bežného styku upraveného v zmysle rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.6.2022, sp.zn. 19CoP/20/2022), v mesiacoch júl a august 2023, s tým, že otec bol oprávnený s maloletým sa stretnúť aj v čase od 6.8.2023 od 9,00 hod. do 8.8.2023 d o 18,00 hod. nepretržite, s tým, že si maloletého v určený čas od matky prevezme a po skončení styku matke odovzdá P. Q. P. C. F.. Žalovaná vykonateľné súdne rozhodnutia dobrovoľne nerešpektuje a sústavne bráni žalobcovi v styku s maloletým. Rôznymi obštrukciami a prietahmi žalovaná doposiaľ zmarila viac ako 210 stykov žalobcu s maloletým. Žalovaná opakovane nereaguje na SMS správy žalobcu, ohľadom maloletého nekomunikuje, ani neposkytuje základné informácie o maloletom žalobcovi. Žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s dieťaťom a vyvoláva obštrukcie, ktorými sa snaží mylne vyvolávať dojem, že ona je síce ochotná dodržiavať súdne rozhodnutie, ale podľa nepodložených a

lživých tvrdení žalovanej to údajne objektívne prekážky na strane dieťaťa neumožňujú. Žalobca si v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia išiel dňa 6.8.2023 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta svojho bydliska. Pred svojím príchodom upozornil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, čo sa tiež zaobišlo bez odozvy žalovanej. Po príchode žalobcu na miesto realizácie styku sa žalovaná na styk s maloletým nedostavila a SMS správou následne žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku. Pretože žalovaná nijako svoje tvrdenie nepreukázala, žalobcovi neumožnila ani len vidieť maloletého a na jeho ostatné správy nereagovala, kontaktoval žalobca príslušníkov policajného zboru, ktorí po príchode maloletého vo vnútri domu zahliadli, maloletý bol v poriadku a neplakal, teda opak toho, čo prezentovala žalovaná. Žalobca však aj napriek intervencie príslušníkov polície maloletého počas celého dňa nevidel a to ani opätovne v poobedňajších hodinách a preto žalobca následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Takisto 7.8.2023 žalobca pricestoval z miesta svojho bydliska na Q. P. C. F., pričom žalovaná sa na styk s maloletým nedostavila. Následne sa žalobca presunul pred dom žalovanej, a to aj spolu s pracovníkmi ÚPSVaR, avšak ani napriek ich snahe mu žalovaná neumožnila stretnúť sa so synom, syna nemohol ani vizuálne vidieť. Maloletého dokonca nevideli ani zamestnanci Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „ÚPSVaR“) Prievidza, pretože podľa slov žalovanej, maloletý ešte spal. Žalobca sa následne pokúšal o styk poobede, žalovaná však svoje správanie nezmenila a styk mu neumožnila. Aj dňa 8.8.2023 žalobca vycestoval z miesta svojho bydliska na Q. P. C. F., žalovaná však so žalobcom nekomunikovala Na styk sa s maloletým nedostavila, žalobcovi pred jej domom neotvorila, až následne privolanej policajnej hliadke, ktorá maloletého v dome žalovanej videla, pričom bol v poriadku a neplakal a neodpisovala mu na žiadne SMS správy. Žalobca počas dní 6.8. až 8.8.2023 aj napriek snahe pracovníkov ÚPSVaR a príslušníkov polície maloletého ani na okamih nevidel a jeho styk s maloletým sa neuskutočnil, napriek vykonateľnému súdному rozhodnutiu. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čím vedome spôsobil žalovanému škodu, pretože jej zámer zmariť styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady, bol vopred daný. Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie zákona je žalovaná povinná predchádzať vzniku škody a omisívne konanie má taktiež za následok vznik škody. V zmysle § 420 ods. 1 OZ zodpovedá každý za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi bez obštrukcií styk s maloletým, prípadne včas riadne a náležite by upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke, zakladajúcej predpoklad nemožnosti uskutočniť styk, nevynaložil by žalobca náklady na cestu O. F. R. F. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, pretože jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým v zmysle rozhodnutia. Žalovaná je zodpovedná za vznik škody, ktorá vznikla žalobcovi, ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z F. R. F. a späť. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska - G. H. XXXX/XX, F. R. B. G. - S. E. F., Q. P. XX a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, t.j. z F. R. F. 186 km a O. F. R. F. 186 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 3x 93,74 eur a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 48,15 eur a 2x 47,75 eur (náhrada prepočítaná v zmysle potreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 31.7.2023 až 6.8.2023 a 7.8.2023 až 13.8.2023).

2. V priebehu konania, na pojednávaní, dňa 27.11.2025, vzal žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žalobný návrh, v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny, čiastočne späť a žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 424,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,15% ročne od 23.9.2025 do zaplatenia.

3. V rámci upomínacieho konania Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaná podala v zákonnej lehote odpor, ktorým žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť, s tým, že žaloba je neoprávnená, bez akéhokoľvek právneho základu a bez akéhokoľvek právneho dôvodu na jej plnenie. Žalobný návrh je iba ďalším zo série návrhov žalobcu, ktorými žalobca takmer permanentne šikanuje žalovanú, snaží sa zhoršiť jej finančnú situáciu a to najmä z dôvodu, aby následne takýto stav žalovanej účelovo využíval ako nátlak pri súbežnom rozhodovaní o úprave práv a povinností k spoločnému maloletému synovi. Podávaním opakovaných návrhov na náhradu domnejšej škody žalobcu počas obdobia niekoľkých rokov žalobca postupne spôsobil na strane žalovanej stav, kedy je táto vystavená konaním žalobcu do situácie, že začína byť vážne ohrozená jej finančná situácia, ktorá môže v konečnom dôsledku nepriaznivo ohrozovať aj zabezpečenie starostlivosti o ich spoločného maloletého syna, ktorý je zverený do jej starostlivosti. Žalovaná má takisto za to, že v

prípade akceptácie návrhu žalobcu by na jeho strane vznikol neoprávnený finančný prospech, ktorý by na strane žalobcu zakladal bezdôvodné obohatenie. Žalobcove tvrdenia pravdivé nie sú, sú pred súdom prezentované neobjektívne, účelovo a iba na základe jeho subjektívneho vnímania a subjektívneho výkladu. Žalobca pri podaní svojho návrhu a prezentácií svojich dôvodov účelovo vynecháva ostatné skutočnosti, ktoré s posudzovanou situáciou úzko súvisia a ktoré musia byť objektívne posudzované v kontexte celého sporu tak, aby tento bol následne príslušným súdom spravodlivo rozhodnutý. Okresný súd Prievidza opakovane vykonal a stále výhradne na žiadosť žalobcu aj vykonáva rozhodnutia vo vzťahu k stretávaniu sa maloletého so žalobcom. Z označených výkonov rozhodnutia boli zabezpečené obrazové a zvukovo obrazové záznamy, ktoré má konajúci súd k dispozícii. Okrem týchto záznamov žalovaná sama predložila konajúcemu súdu niekoľko zvukových záznamov, z ktorých je zrejmé, ako sa žalobca správa pri realizovaných výkonoch rozhodnutia a ako na tieto stretnutia a ich priebeh reaguje maloletý. V danom momente je nepochopiteľné, ako môže žalobca po vzhliadnutí zabezpečených záznamov a reálnom vyhodnotení týchto výkonov a osobnej skutočnosti vôbec tvrdiť, že maloletý koná, resp. konal na pokyn alebo z podnetu žalovanej. Majú za to, že v posudzovanom prípade existovali objektívne okolnosti, na základe ktorých sa styk žalobcu s maloletým nemohol uskutočniť v dňoch 20.8.2023 až 22.8.2023 a nielen v tieto dni. Rovnako majú za to, že žalovaná upozornila žalobcu vopred na to, že tento styk sa s vysokou pravdepodobnosťou neuskutoční a súčasne aj žalobca sám vedel, že sa predmetný styk s maloletým neuskutoční a to na základe jeho vlastnej vedomosti, predchádzajúcej skúsenosti a aj jeho následného konania po neuskutočnenom styku. Konanie maloletého dňa 6.8.2023 až 8.8.2023, ktoré vo svojom návrhu žalobca úplne opomenul, bolo spôsobené a zapríčinené okrem iného i predchádzajúcim konaním osôb, ktoré realizovali výkon rozhodnutia a ktoré tým, že uviedli do omylu maloletého, primárne spôsobili absolútne odmietanie styku so žalobcom maloletým. Dňa 23.7.2023 realizovala sudkyňa tunajšieho súdu styk maloletého s otcom tak, že sa dostavila do miesta trvalého pobytu maloletého a spoločne so žalobcom presvedčili maloletého na styk s otcom s tým, že: „Keď maloletý nechce ísť spať k otcovi, tak ona mu dáva sudcovské slovo, že ho otec večer donesie naspäť domov. Že si má rozmyslieť, či chce ísť tak ako deň predtým, do večera bez prespania“. Sudkyňa toto sľúbila maloletemu trikrát a sľúbil mu to aj otec, tak ako to vyplýva aj zo zabezpečenej zvukovo obrazovej nahrávky. Otec samozrejme maloletého domov nedoniesol a žalovanej argumentoval tým, že vraj vyslovene súd zle pochopila. Následkom takéhoto konania došlo neskôr, teda aj v dňoch 6.8.2023 až 8.8.2023 k situácii, že maloletý nielenže odmietal styk so žalobcom, ale tesne pred odovzdaním na styk plakal, kričal, že za otcom nejde, schovával sa a v niektorých momentoch sa dostával až do stavu záchvatov a hysterického odmietania styku so žalobcom. Vyššie uvedené skutočnosti vyplývajú aj zo žalobcom predloženej SMS komunikácie, ktorá preukazuje, že žalobca sa primárne nesnaží o riešenie príčiny existujúceho stavu, ale si čisto účelovo zabezpečuje dôkazy na následné podávanie trestných oznámení, uplatňovania domnejšej škody a predkladanie formálnych dôkazov na svoje konanie. Takmer počas celých letných prázdnin sa pred trvalým pobytom maloletého opakovala donekonečna scéna, kedy otec stál pred domom, zvonil, volal policajtov a maloletý doma plakal, schovával sa, dostával sa do hysterických záchvatov a odmietal dokonca vyjsť už aj pred dom za otcom. Aj z následného konania žalobcu je zrejmé, že sám žalobca reálne ani nemal záujem o styk, ale prioritne sa sústredil na zabezpečenie si dôkazného materiálu na už vtedy plánované uplatnenie si domnejšej náhrady škody, ktorú mu mala podľa jeho tvrdení spôsobiť žalovaná. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil súdu ako dôkaz Zápisnicu o trestnom oznámení, zo dňa 6.8.2023, 7.8.2023 a 8.8.2023, ktoré ale podľa ich názoru nie sú relevantným dôkazom v prejednávanej veci, pretože z nich nevyplýva žiadna bez dôvodných pochybností preukázaná skutočnosť, sú iba úradným záznamom subjektívneho vyjadrenia žalovaného, ktorého pravdivosť nikto nepreveroval a preto si ich relevantnosť a dôkaznú hodnotu dovoľujú v celom rozsahu rozporovať. Z tohto dôkazu nevyplýva, že by sa žalovaná dopustila akéhokoľvek protiprávneho konania, a to či už z pohľadu trestného alebo civilného práva. Z SMS komunikácie, predloženej žalobcom, je zrejmé, že žalobca sa nepokúšal vzniknutú situáciu konštruktívne riešiť, žalobca už pri svojom konaní v nadväznosti na ktoré mu mala vzniknúť domnelá škoda, konal vedome a účelovo tak, aby následne vedel preukázať vznik domnelého nároku na jeho strane. Nesporne preukázanou skutočnosťou je i to, že žalobca realizoval svoje konanie v troch dňoch po sebe kontinuálne idúcich dňoch, kedy je viac ako pravdepodobné, že žalobca vedel, že maloletý z vlastnej vôle veľmi intenzívne odmieta styk so žalobcom a tento sa neuskutoční. Rovnako preukázanou skutočnosťou je i to, že podľa rozhodnutia Okresného súdu Prievidza, ktoré bolo následne odvolacím súdom zmenené a teda zrušené, mala mať žalovaná povinnosť odovzdať maloletého žalobcovi iba v deň 6.8.2023 o 9,00 hod. a nie v troch po sebe idúcich dňoch, resp. koľkokrát bude asi žalobca svojvoľne chcieť. Žalovaná teda potencióálne mohla porušiť svoju povinnosť iba jedenkrát a nie tak ako uvádza žalobca trikrát po sebe. Aj z takto uplatňovaného nároku žalobcu je zrejmé, že žalobca koná účelovo a teda uplatňovaný nárok je

v danom rozsahu neoprávnený. Protiprávne konanie musí byť poškodeným preukázané, takisto aj vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou vzniku škody a škodou a jej rozsahom ako následkom týchto príčin. Opomenutie môže privodiť zodpovednosť za škodu, ak ide o opomenutie takej povinnosti, keď škodca bol povinný konať. Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou. Príčinná súvislosť je objektívnou kategóriou a nemožno ju zamieňať so zavinením škodcu. Ku skúmania zavinenia, kde sa zavinenie vyžaduje (§ 420 a § 424 OZ) pristúpi súd až potom, keď bola zistená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou (R 47/1984). Dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje poškodeného. Ide o otázku skutkovú, nie právnu. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak vznikla konkrétna majetková ujma, následkom konkrétneho protiprávneho úkonu škodcu, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Príčinou škody môže byť len také protiprávne konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /ďalej aj len „NSSR“/ sp.zn. 2Cdo 292/2006). O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom porušenia právnej povinnosti škodcu, či právom kvalifikovanej udalosti, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom vzťahu príčiny a následku, a teda, ak je doložené, že nebyť protiprávneho úkonu (škodovej udalosti), ku škode by nedošlo. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne; príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez existencie ktorej by škodový následok nevznikol. Nemusí ísť pritom o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorý sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú. Ak je kauzálna súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody prerušená, ide o tzv. nepriamu škodu. Judikatúra i doktrína presadzujú názor, že za súčasného právneho vzťahu patrí poškodenému nárok na náhradu škody len v prípade priamej škody (ktorá má podobu skutočnej škody alebo ušlého zisku) a nepriama škoda náhrade nepodlieha. Pri priamej škode judikatúra vychádza z toho, že pri nej existuje priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym spôsobením škody a vznikom škody, zatiaľ čo pri nepriamej škode tento priamy príčinný vzťah chýba (rozhodnutie R7/1979). Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ je zodpovednosťou za predpokladané zavinenie. Zavinenie sa právnou teóriou i praxou chápe ako psychický vzťah škodcu k vlastnému konaniu, ktoré sa prieči objektívnemu právu a ku škode ako protiprávnemu výsledku tohto konania. Zbavenie sa zodpovednosti potom znamená, že škodca pri splnení predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu musí preukázať, že škodu nezavinil. Teda musí preukazovať okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo usudzovať to, že škode, vzniknutej porušením právnych povinností, nebolo možné zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho bolo možné - objektívne posudzované - za daných okolností konkrétneho prípadu požadovať. V posudzovanom prípade nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a následným vznikom škody na strane žalobcu. K vzniku domnejšej škody žalobcu, ktorú sám označil, nedošlo pre pasivitu alebo odpor žalovanej, ale výlučne z vôle a konania samotného maloletého dieťaťa. Nimi tvrdené skutočnosti preukazuje s odstupom času aj konanie maloletého, ktoré je priamo zachytené, preukázané a teda dôkazne zabezpečené aj z realizovaných výkonov rozhodnutia, ktoré pravidelne a na výslovnú žiadosť žalobcu vykonáva Okresný súd Prievidza. V rámci jednotlivých výkonov rozhodnutia je zrejme, že matka maloletého v tomto momente v procesnom postavení žalovanej, žiadnym svojím úmyselným konaním, alebo opomenutím konania nespôsobilá a nezapríčinila stav, ktorý je jej pripisovaný v rámci prezentovaného tvrdenia žalobcu. V danom prípade ide preukázateľne o vôľu maloletého, ktorú v daných momentoch nedokáže žalovaná žiadnym reálnym spôsobom zmeniť a s vysokou pravdepodobnosťou ani ovplyvniť. Aj zo zabezpečených dôkazov Okresným súdom Prievidza, ktoré boli vyhotovené v rámci výkonu rozhodnutia, je možné reálne vidieť, že prioritne žalobca svojím dlhodobým a cieľovým konaním postupne primárne spôsobil stav, ktorým dnes označuje ako porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej. Uplatňovaný nárok žalobcu je nutné v posudzovanom prípade vyhodnotiť v širších intenciách celej situácie, ktorá má podľa tvrdení žalobcu zakladať oprávnenosť jeho nároku. V danom prípade je nutné tiež brať v úvahu aj závery znaleckého dokazovania, ktoré vyplývajú zo znaleckého posudku č. 5/2022, vyhotovené znalkyňou B. M. S., ktorý bol zabezpečený a následne vykonaný na Okresnom súde Bratislava IV v konaní sp.zn. 13P/91/2019. Zo záverov tohto posudku okrem iného vyplynulo, že vzťah maloletého dieťaťa nie je na podvedomej báze narušený ani k jednému z rodičov. Narušenie nastáva situačne pri konfliktach medzi rodičmi, ktorými je maloleté dieťa zaťažované. Znalkyňa počas vyšetrenia nezistila vedomé tendencie k manipulácii maloletého. Vzájomné narušené vzťahy medzi rodičmi vplývajú výrazne negatívne na maloletého a pretože je maloletý primárne viazaný na matku, tak tieto vzájomné narušené vzťahy rodičov spôsobujú jeho príklon k osobe matky a odklon od osoby otca. Znalkyňa tiež uviedla, že otec matku subjektívne vykresľuje ako psychicky labilnú osobu, čím narúša

ich vzájomný vzťah a aj prípadne ochotu matky s otcom lepšie spolupracovať. Matka síce pripravuje maloleté dieťa na styk s otcom, avšak vnútorne sa môže cítiť konaním otca a jeho výroky o jej duševnej poruche dotknutá a má pocit, že otec maloletého nechce spolupracovať a meniť svoj postoj k nej a prispôbovať aj sám seba k potrebám maloletého. Maloletý, pretože je na matku naviazaný, môže aj napriek jej snahe o motiváciu syna k stretávaniu s otcom toto stretávanie odmietať, pretože nechce byť od matky dlhodobejšie odlúčený. Z vyššie uvedených záverov znaleckého posudku je zrejmé, že matka – žalovaná sa preukázateľne nedopúšťa a ani sa nemá ako dopúšťať žiadneho takého konania, ktoré by zakladalo jej zodpovednosť za náhradu škody voči žalobcovi, tak ako ju tento prezentuje. Naopak si dovoľia tvrdiť a to aj s odstupom času od posudzovanej udalosti a v súbehu s aktuálnym stavom, ktorý v súčasnosti existuje, že sám žalobca svojím úmyselným a účelovým konaním ďalej intenzívne prehľbuje a zhoršuje situáciu, ktorú v konečnom dôsledku určite veľmi intenzívne vníma aj maloletý. Z uvedeného je teda zrejmé, že príčinná súvislosť medzi domnelou škodou žalobcu a konaním žalovanej preukázateľne neexistuje. K nenaplnenému styku otca s maloletým nedošlo v dôsledku konania matky, ale preukázateľne z dôvodov, ktoré vychádzali jednoznačne z vôle samotného dieťaťa maloletého (v tomto prípade je nutné rozlišovať a aplikovať všeobecný výklad o priamej a nepriamej škode v súbehu s preukázaným zavinení, v tomto prípade konanie). V posudzovanom prípade je zákonná povinnosť preukázať konanie žalovanej povinnosťou žalobcu. Žalobca však takéto konanie matky nepreukázal a svoj nárok zakladá výhradne na subjektívnych domnienkach, ktoré nie sú v danom prípade na priznanie náhrady škody dostačujúce. Aj na základe predchádzajúcich obdobných prípadov, rozhodovaných na Okresnom súde Prievidza, žalobca mohol mať a určite aj mal vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, no aj napriek tomu realizoval konanie, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť domnelú náhradu škody. Takýto postup, resp. úmyselné a účelové konanie žalobcu je neprijateľné a v danom prípade je to aj okolnosť, ktorá v rámci všeobecného výkladu vyššie citovaných aplikačných pravidiel pomerne intenzívne oslabuje právny základ žalobcom uplatneného nároku. V tomto prípade neexistuje žiadne aktívne konanie a ani pasivita zo strany žalovanej, ktoré by boli alebo mohli byť príčinnou súvislosťou k ujme tvrdenej žalobcom. Dieťa, ktoré má primeraný vek a rozumové schopnosti, prejavilo vlastnú vôľu, ktorá preukázateľne nie je výsledkom manipulácie matky, ani jej nedostatočnej výchovy alebo vedenia. Z pohľadu existujúcej judikatúry a takisto praxe súdov možno konštatovať, že nemožno vyžadovať od rodiča, aby prinútil dieťa k styku, ak dieťa prejaví dôvodný a konzistentný odpor a zároveň nie je preukázané, že rodič (v tomto prípade žalovaná) tento odpor vyvolala, spôsobila alebo ho udržiava. Zodpovednosť za škodu podľa OZ je viazaná na zavinenie alebo aspoň porušenie právnej povinnosti. Ak matka plnila rozhodnutie súdu o úprave styku tým, že zabezpečila a pripravila dieťa, neporušila žiadnu povinnosť. Matka nemôže a podľa zákona ani nesmie niesť zodpovednosť za výsledok konania alebo rozhodovania sa samotného dieťaťa, ktoré nie je možné nijako z jej strany ovplyvniť. Ak by mal súd posudzovať zodpovednosť matky za nezrealizovaný styk, musel by zároveň odoprieť autonómiu dieťaťu pri jeho vyjadrení vlastnej vôle, čo by bolo v zásadnom rozpore s Dohovorom o právach dieťaťa a nadradenou koncepciou najlepšieho záujmu dieťaťa. V danom prípade neexistuje ani právny titul pre vznik takejto zodpovednosti ani právom chránený záujem, ktorý by bol objektívne porušený matkiným konaním. Matka žiadnym spôsobom neporušila zákonnú povinnosť a ani nekonala protiprávne a z uvedených dôvodov nie je možné preukázať vznik škody právneho charakteru, ani jej príčinnú súvislosť s konaním matky. Náhradu škody z právneho titulu, ktorý označuje žalobca, nie je možné priznať tam, kde kontakt nezrealizovalo dieťa z vlastného rozhodnutia. V posudzovanej veci zdôrazňujú ešte jednu zásadnú skutočnosť, a síce, že žalobca svoj uplatňovaný nárok primárne odvíja od uznesenia Okresného súdu Prievidza, č.k. 11P/25/2023-199, zo dňa 27.6.2023, podľa ktorého mal byť v označených dňoch realizovaný styk žalobcu s maloletým a s odovzdaním iba dňa 20.8.2023 o 9,00 hod.. Označené rozhodnutie tunajšieho súdu však nikdy nebolo právoplatné a toto rozhodnutie bolo zmenené a zamietnuté uznesením Krajského súdu v Žiline, zo dňa 17.8.2023. Je teda zrejmé, že už v čase, za ktorý si žalobca uplatňuje náhradu škody, povinnosť žalovanej neexistovala a teda žalovaná takúto povinnosť nemohla ani hypoteticky porušiť. Už vôbec žalovaná takúto domnelú povinnosť nemohla porušiť dokonca trikrát po sebe ako si uplatňuje žalobca. Aj vzhľadom na množstvo a permanentnosť podávania návrhov zo strany žalobcu, majú za to, že týmto konaním žalobcu dochádza podľa platných základných princípov CSP k zjavnému zneužitiu práva a to najmä za účelom šikanovania žalovanej. Žalobca svojím konaním postupne, aj keď zatiaľ nepriamo, začína ohrozovať aj najlepší záujem a stabilitu výchovného prostredia maloletého dieťaťa, namiesto toho, aby sa konštruktívne snažil o riešenie primárnej príčiny existujúcej situácie. Aj podľa rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike majú za to, že označenému konaniu žalobcu by súd nemal poskytnúť súdnu ochranu. V časti uplatnených úrokov z omeškania majú za to, že úrok ako príslušenstvo uplatnenej sumy je možné dôvodne požadovať od času, kedy malo dôjsť k predpokladanému plneniu v danej výške. Pretože

ale žalobca si označenú sumu uplatnil voči žalovanej preukázateľne prvýkrát až v momente podania žalobného návrhu, neexistuje zákonný dôvod na priznanie úroku z označenej sumy odo dňa 9.8.2023.

4. Žalobca, žalovaná a ani právny zástupca žalovanej sa na pojednávanie neustanovili. Právny zástupca žalobcu neúčast' žalobcu na pojednávaní ospravedlnil. Právny zástupca žalovanej a ani žalovaná sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnili. Právny zástupca žalovanej žiadal súd o odročenie pojednávania, ktorej žiadosti súd v súlade s ustanovením § 183 CSP nevyhoviel, keďže len samotná kolízia pojednávania u právneho zástupcu žalovanej v deň nariadeného pojednávania sama osebe nemôže byť dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. V súlade s ustanovením § 180 CSP pojednával súd vo veci v neprítomnosti žalobcu, žalovanej a jej právneho zástupcu.

5. Dokazovaním, vykonaným na pojednávaní, vypočítaním právneho zástupcu žalobcu a oboznámením obsahu spisu, osobitne žaloba č.l. 2-8, uznesenie tunajšieho súdu č.k. 11P/25/2023-199 zo dňa 27.6.2023 č.l. 11, zápisnice o trestnom oznámení č.l. 22-23, 24-25, 26-27, SMS komunikácia medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 6.8.2023 č.l. 23, úradný záznam spísaný ÚPSVaR D. č.l. 28, zmluva o výpožičke č.l. 29, veľký technický preukaz od motorového vozidla č.l. 30, SMS komunikácia zo dňa 6.8.2023 medzi stranami sporu č.l. 31, SMS komunikácia medzi stranami sporu zo dňa 7.8.2023 č.l. 32-33, SMS komunikácia medzi stranami sporu zo dňa 8.8.2023 č.l. 34, odpor proti platobnému rozkazu č.l. 56-64, vyjadrenie žalobcu k odporu č.l. 73-77, uznesenie o vznesení obvinenia žalovanej zo dňa 17.10.2024 č.l. 78, uznesenie Okresnej prokuratúry D. zo dňa 28.10.2024 č.l. 96, obžaloba na žalovanú zo dňa 23.4.2025 č.l. 100, fotografie vyhotovené žalobcom č.l. 102-104, zoznam spisov vedených na tunajšom súde v právnych veciach medzi stranami sporu č.l. 112-117, žiadosť PZ žalovanej o odročenie pojednávania a o spojenie vecí do jedného konania č.l. 127-129, uznesenie tunajšieho súdu č.k. 10C/3/2025-143 zo dňa 19.11.2025 č.l. 134, znalecký posudok č. 5/2022 vypracovaný pre Okresný súd Bratislava IV v rámci rozvodového konania strán sporu znalkyňou B. M. S. č.l. 135, mal súd zistený tento skutkový stav veci:

6. Na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736, zo dňa 23.6.2022, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22.7.2022, bol styk žalobcu (otca maloletého) s jeho maloletým synom B. v auguste 2023 upravený tak, že bol oprávnený bez prítomnosti matky (žalovanej) stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu od 9,00 hod. do 18,00 hod., s tým, že matka (žalovaná) je povinná maloletého na styk s otcom (žalobcom) pripraviť a odovzdať ho otcovi (žalobcovi) v stanovenom čase pred vchodom do F. S. E. F., nachádzajúceho sa na Q. P. C. F., kde jej ho otec (žalobca) v stanovenom čase odovzdá.

7. Na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza, č.k. 11P/25/2023-199, zo dňa 27.6.2023 (neodkladné opatrenie), bol žalobca oprávnený stretávať sa s maloletým B. počas letných školských prázdnin (okrem bežného styku upraveného v zmysle rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19CoP/20/2022 z 23.6.2022) počas mesiacov júl a august 2023 v čase od 9.7.2023 od 9,00 hod. do 10.7.2023 do 18,00 hod., od 23.7.2023 od 9,00 hod. do 24.7.2023 do 18,00 hod., od 6.8.2023 od 9,00 hod. do 8.8.2023 do 18,00 hod., a od 20.8.2023 od 9,00 hod. do 22.8.2023 do 18,00 hod., s tým, že matka bola povinná maloletého na styk s otcom pripraviť, styk otcovi s maloletým umožniť a v stanovenom čase maloletého otcovi odovzdať. Vzhľadom na predbežnú vykonateľnosť vyššie uvedeného uznesenia tunajšieho súdu bol žalobca s mal. synom oprávnený byť v nepretržitom kontakte aj v období od 6.8.2023 9,00 hod. do 8.8.2023 18,00 hod., pretože Krajský súd v Žiline až dňa 17.8.2023 svojím uznesením, sp.zn. 13CoP/17/2023, zmenil uznesenie tunajšieho súdu, č.k. 11P/25/2023-221, zo dňa 13.7.2023 tak, že návrh otca (žalobca) na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietol.

8. Medzi stranami nebolo sporné, že v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia súdu, sa dňa 6.8.2023 žalobca dostavil pred Kultúrne centrum na Q. P. C. F. a následne, aj v dňoch 7.8. a 8.8.2023, pred dom, v ktorom žalovaná s maloletým býva, avšak k odovzdaniu maloletého zo strany matky (žalovanej) žalobcovi (otcovi) nedošlo.

9. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že dňa 6.8.2023 o 8,49 hod. žalobca žalovanej oznámil: „Som na námetí“. Žalovaná o 9,00 hod. vzápätí žalobcovi napísala: „B. nechce ísť, plače a schováva sa, že nechce ísť za tatkom a že nechce ísť zase spinkať k tatkoví. Stále ho prehováram, aby išiel, ale veľmi plače a hovorí, že nejde“. O 9,01 hod. žalobca žalovanej napísal: „Idem

pred dom, máš možnosť mi syna odovzdať tam“. Vzápätí o 9,18 hod. žalobca žalovanej napísal: „Som pred domom, otvor dvere a odovzdať mi syna“. Matka o 9,21 hod. žalobcovi napísala: „Prehováram B., aby išiel, ale stále nechce ísť, plače, že nechce už spinkať u tatka a nechce ísť za tatkom“. O 9,22 hod. žalobca žalovanej napísal: „Týmto klamstvám nik už neverí, pokojne otvor dvere a normálne mi B. odovzdaj“. Vzápätí žalovaná o 9,24 hod. žalobcovi napísala: „Tvojím klamstvám a klamstvám súdu B. minule uveril, keď ste ho oklamali, že ide iba na deň a večer príde domov, ale stále hovorí, že nechce ísť spinkať k tatkoví tak ako to hovoril aj predtým“. Následne, o 9,25 hod., žalobca žalovanej napísal: „Súd klame teda?“ O 9,29 hod. žalobca opätovne sa spýtal matky: „Teda klame súd?“ Žalovaná vzápätí žalobcovi oznámila: „B. oklamala pred dvoma týždňami, chceš povedať, že nie?“. O 14,56 hod. žalobca naposledy vyzval žalovanú, aby mu syna odovzdala.

10. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že dňa 7.8.2023 o 9,51 hod. žalobca žalovanej oznámil: „Som pred domom, otvor a odovzdaj mi B.“. Vzápätí sa žalobca matky opýtal: „Kde ste?“. Na čo mu žalovaná o 9,53 hod. oznámila: „B. stále nechce ísť tak ako včera, plače, že nejde za tatkom, aj keď ho prehováram, aby išiel“. O 14,56 hod. žalobca znovu žalovanej napísal: „Som pred domom, otvor a odovzdaj mi B.“. O 14,59 hod. žalovaná žalobcovi napísala: „B. stále nechce ísť, prehováram ho, aby išiel, ale stále hovorí, že za tatkom nechce ísť a nechce u tatka spať“. Vzápätí žalobca žalovanej odpísal: „Je zrejmé, že nedokážeš synovi zabezpečiť zdravé výchovné prostredie, zámerne maríš styk, opakovane produkuješ priehľadné klamstvá a tvoje konanie považujem za týranie dieťaťa, nášho syna, o ktorom si myslíš, že je tvojím rukojemníkom, škodíš vedome nášmu synovi, prestaň s tým, je to choré“. Žalovaná žalobcovi na to odpísala: „B. ti aj sám povedal, že u teba nechce spať, ale teba vôbec nezaujímá, čo B. chce a že mu ubližuješ, keď trváš len na svojom bez toho, aby si sa zaujímal čo je pre neho dobré“. Komunikácia v ten deň medzi stranami bola ukončená po výmene názorov o 15,30 hod..

11. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že dňa 8.8.2023 o 9,45 hod. žalobca žalovanej oznámil: „Som pred domom, otvor dvere a odovzdaj mi B.“. Vzápätí žalovanej napísal: „Čakám pred domom“. O 9,46 hod. žalovaná žalobcovi oznámila: „B. nechce ísť, keď si prišiel, tak začal plakať, že on nechce ísť s tatkom, aj keď ho prehováram, tak nechce ísť“. Žalobca obratom žalovanej napísal: „Choré, spamätaj sa, otvor dvere a normálne mi odovzdaj syna“. Žalovaná o 9,53 hod. žalobcovi napísala: „B. presviedčam, aby išiel, ale stále plače, že nejde, že nechce spinkať u tatka, ako minule“. Na ďalšie SMS správy žalobcu, ktorý sa pýtal, ako sa má jeho syn, mu už v ten deň žalovaná neodpovedala.

12. Z listín, predložených do spisu žalobcom, vyplýva, že žalobca následne, po dostavení sa pred rodinný dom, v ktorom žalovaná s maloletým býva, v dňoch 6.8. a 8.8.2023, privolal na miesto samé hliadku polície a dňa 7.8.2023 zamestnancov ÚPSVaR D., k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi žalovanou však nedošlo. Následne, každý uvedený deň žalobca podal v tejto súvislosti na žalovanú trestné oznámenie na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v D., odbor kriminálnej polície D..

13. Dňa 6.8.2023 na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru C. D., odbor kriminálnej polície D., bola spísaná Zápisnica o trestnom oznámení žalobcu, z ktorej vyplýva, že dňa 6.8.2023 mu žalovaná v čase o 9,00 hod. P. Q. P. C. F. mala podľa rozhodnutia súdu odovzdať syna a on jej ho mal zase vrátiť 8.8.2023 do 18,00 hod.. Žalovaná sa na miesto odovzdania nedostavila a preto ju kontaktoval na jej telefónnom čísle, prostredníctvom SMS správy, v ktorej jej uviedol, že čaká na námestí C. F. na svojho syna, na čo mu oznámila, že B. nechce ísť, plače a schováva sa, že nechce ísť za ním a spať u neho, s tým, že ho stále prehovára, aby išiel, ale veľmi plače a uvádza, že nejde. Vzápätí si vymenili viacero SMS správ, kde mu žalovaná opakovala ohľadne maloletého to isté. Žalovaná mu v jednej z odpovedí na SMS správu uviedla, že klame on a že súd tiež klame, že spoločne oklamali syna a to pred dvoma týždňami, keď išiel na styk s prespaním, na základe núteného výkonu rozhodnutia, kedy sudkyňa aj s úradníkmi mu vydali jeho syna a syn bez problémov z 23.7. na 24.7.2023 prespal s ním úplne bez problémov, o čom svedčí aj zápisnica úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, kde maloletý sám vypovedal psychologičke, že sa mal dobre a s jeho otcom sa mu dobre spalo. Uviedol tiež, že v predchádzajúci deň, 5.8.2023, mal upravený bežný styk s maloletým, ktorý mu žalovaná takisto neumožnila a preto aj v tejto veci podal na žalovanú trestné oznámenie. Sudkyňu v emaily žiadal o uskutočnenie núteného výkonu, ktorý sa mal uskutočniť 6.8.2023, avšak bezvýsledne; tiež kontaktoval emailom aj kolíznu opatrovníčku, takisto bezvýsledne, všetko z dôvodu čerpania dovolenky v tom čase. Pretože sa nemal k svojmu synovi ako dostať, zavolať hliadku polície, ktorá pri príchode na miesto zazvonili na zvonček, kde následne

otvoril otec jeho manželky, C. T., ktorý pozval hliadku polície do predsiene domu, kde bola prítomná aj jeho manželka, žalovaná, ktorá policajtom uviedla, že syna na styk nevydá, pretože tento nechce ísť, nepredložila však policajtom žiaden listinný doklad o chorobe maloletého alebo o inom relevantnom dôvode neuskutočnenia styku. Policajti zazreli aj jeho syna, s ktorým sa chvíľu rozprávali, tento bol v poriadku a neplakal, ako tvrdila žalovaná. Napriek tomu mu nebolo umožnené, aby svojho syna videl, policajti vyšli z domu, uviedli mu o čom sa so žalovanou zhovárali a následne sa dostavil na políciu podať predmetné oznámenie.

14. Dňa 7.8.2023 na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v D., odbor kriminálnej polície D., bola spísaná Zápisnica o trestnom oznámení žalobcu, z ktorej vyplýva, že tak ako predchádzajúci deň, i dňa 7.8.2023 si prišiel po svojho syna pred dom žalovanej, kde ju žiadal, aby otvorila dvere a syna mu odovzdala. Žalovaná tak neurobila a teda v čase pred 10,00 hod. sa pred dom dostavili dvaja pracovníci ÚPSVaR, ktorý úrad mailovo upovedomil o pokračujúcom marení jeho stretnutia so synom a žiadal ich o asistenciu pri zrealizovaní styku. Pred dvoma týždňami, 23.7.2023, bol zrealizovaný nútený výkon rozhodnutia na mieste, za asistencie pracovníka ÚPSVaR a súdneho úradníka, kedy si na styk išiel po intervencii súdu a syn prespal s ním do 24.7.2023. Maloletý vypovedal aj 24.7.2023 pred ÚPSVaR, pred psychologičkou, že sa mal dobre a so žalobcom sa mu spalo dobre. Žalovaná aj napriek tomu pokračuje vo svojich starých spôsoboch marenia styku, a to jednoducho tak, že dvere neotvorí, styk nemá snahu vôbec realizovať a neumožňuje mu ani vizuálny kontakt so synom a ani s ňou, opakovane iba tvrdí, že syn nechce ísť za ním napriek dôkazom, ktoré svedčia o opaku. Žalovaná dnešným dňom zmarila 111-ty styk napriek tomu, že ju pracovníci ÚPSVaR, ktorým dvere na dome otvoril starý otec maloletého a pozval ich dnu, žalovanej povedali a upozornili ju, že je povinná toto vykonateľné uznesenie súdu rešpektovať a má plniť styk, na čo bola vyzvaná aj súdom a upozornená, že sa vystavuje riziku, že bude obvinená z trestného činu, pokiaľ styk nezrealizuje, no napriek tomu styk neumožnila a uviedla pracovníkom, že syn v tomto čase ešte spí. Pracovníci ÚPSVaR teda syna v dome nevideli, žalovanej navrhli, aby si svoje konanie premyslela, že sa dohodnú s ním, že sa dostaví pred dom ešte poobede a či sa styk potom nerozhodne realizovať.

15. Dňa 8.8.2023 na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v D., odbor kriminálnej polície D., bola spísaná Zápisnica o trestnom oznámení žalobcu, z ktorej vyplýva, že dňa 8.8.2023 sa žalobca opätovne dostavil pred dom, v ktorom žalovaná býva, opätovne ju žiadal o vydanie maloletého syna na základe súdneho rozhodnutia, čo mu matka neumožnila. Pretože sa nemal k synovi ako dostať, bol nútený na miesto privolať policajnú hliadku, ktorá sa tam dostavila, zazvonili pri bráničke a tak ako vždy, dvere na dome otvoril starý otec, policajtov pozval do predsiene domu a tam sa policajti zhovárali aj so žalovanou. Tá im povedala to čo vždy, že maloletý nechce ísť, policajti maloletého videli, ktorý neplakal a bol v poriadku. Keďže žalovaná maloletého na styk nevydala, po chvíli policajti vyšli von a dvere na dome sa zavreli. Následne sa dostavil žalobca podať trestné oznámenie.

16. Z úradného záznamu, spísaného so žalobcom, dňa 8.8.2023, na ÚPSVaR D., vyplýva, že sa žalobca dostavil na úrad za účelom podania správy o pokračujúcom marení jeho styku so synom B., a to matkou maloletého, žalovanou, ktorá v ostatných dňoch štyrikrát zmarila jeho styk s maloletým, tým istým, neustále opakovaným, klamlivým spôsobom a tvrdením, že jeho syn na styk s ním ísť nechce, že sa bojí prespať mimo domov, napriek tomu, že dňa 23.7.2023 bol realizovaný nútený výkon a syn bez problémov s ním prespal do 24.7.2023, o čom bol maloletý aj sám na úrade vypovedať. Dňa 7.8.2023 sa pred dom žalovanej, kým čakal neúspešne na odovzdanie syna, dostavili aj dvaja pracovníci úradu, na základe písomnej – mailovej žiadosti o súčinnosť. Pracovníci vošli na pozvanie starého otca maloletého do domu, kde sa zhovárali s matkou jeho syna, ktorá im povedala, že syna na styk nevydá, pretože podľa jej tvrdenia syn nechce ísť, pracovníci úradu nemali možnosť sa so synom v dome kontaktovať, pretože žalovaná povedala, že tento spí, čo bolo o 10,30 hod.. Na margo toho uvádza, že syn v tom čase, keď je na stykoch s ním, sa na spanie nepýta, z čoho usudzuje, že v tom čase nespí. Pracovník úradu mu pred domom uviedol, že žalovanú požiadal, aby mu syna pripravila na odovzdanie, že sa on ako otec dostaví pred dom znovu o 15,00 hod., aby sa pokúsila styk aspoň v tom čase znovu zrealizovať. S uvedeným súhlasil, no syna ani žalovanú za všetky ostatné dni ani nevidel. Žalovaná mu dvere neotvára, nemá žiadnu snahu zrealizovať styky, zámerne a opakovane styk marí. Podľa jeho názoru je celkom zjavné, že žalovaná nie je schopná nápravy svojho konania a urputne jej záleží na tom, aby on kontakt so synom nemal. Napriek tomu sa na styk riadne a vždy dostavuje a o kontakt so synom sa pokúša, ale žalovanú so synom nikdy nevidí. So synom má veľmi dobrý vzťah, syn ho ľúbi a na stykoch s ním je preukázateľne šťastný. Jedinou prekážkou jeho styku so synom je žalovaná. Bolo by naivné sa domnievať, že svoje

konanie žalovaná v budúcnosti zmení a je očividné, že styk sa uskutočňuje len pod nátlakom súdnych opatrení a vynútenia realizácie styku.

17. Zo zmluvy o výpožičke, zo dňa 24.9.2021, uzatvorenej medzi A. U. D., ako požičiatelom a žalobcom ako vypožičiatelom, vyplýva, že požičiatel bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo C. V. W.: G. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.9.2021 na dobu neurčitú.

18. Z predloženého technického preukazu I. D. XXXXXX bolo zistené, že U. D., nar. XX.X.XXXX, je evidovaný ako vlastník vozidla C. V., W.: G., na ktorom vozidle dňa 6.8., 7.8. a 8.8.2023 žalobca za svojím synom pricestoval. Podľa údajov v technickom preukaze je spotreba uvedeného vozidla 7,6 litra na 100 km. Z informácií dostupných na internete (www.statdat.statistics.sk) vyplýva, že počas kalendárneho týždňa od 31.7.2023 do 6.8.2023 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,703 eur/liter a od 7.8.2023 do 13.8.2023 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,689 eur/liter.

19. Reagujúc na písomné stanovisko žalovanej k žalobnému návrhu, žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podaním, datovaným dňom 20.10.2025, okrem iného uviedol, že žalovaná účelovo opomína, že dlhodobo vykonateľné súdne rozhodnutia vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dobrovoľne nerešpektuje a účelovo a bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni styku žalobcu sústavne s maloletým. Rôznymi obštrukciami a prietahmi zmarila k dnešnému dňu 220 stykov žalobcu s maloletým. Neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým v dôsledku jeho zmarenia žalovanou je úmyselným porušením právnej povinnosti, čo vyplýva predovšetkým z početných právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Prievidza, potvrdených Krajským súdom v Trenčíne, v obdobných konaniach o náhradu škodu, vedených medzi žalobcom a žalovanou, a konanie žalovanej je reflektované najmä príslušnými orgánmi v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na Mestskom súde Bratislava II a Okresnom súde Prievidza a v konaniach o výkon rozhodnutia, vedených na Okresnom súde Prievidza, vrátane rozhodnutí súdov, kolízneho opatrovníka, znalkyň a ďalších osôb. Dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru D. vydal rozhodnutie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia. Z obsahu tohto uznesenia je zrejmé, že dôvodom pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči žalovanej je dlhodobá a pretrvávajúca nerealizácia styku žalobcu s maloletým z dôvodov neustálych prekážok výlučne na strane žalovanej. Zámerne a vedome žalovaná tieto styky dlhodobo marí a znemožňuje žalobcovi tráviť s maloletým plnohodnotný čas. Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná sťažnosť, pričom prokurátorka Okresnej prokuratúry D., uznesením, zo dňa 28.10.2024, túto sťažnosť zamietla, pričom v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedla: „V priebehu doterajšieho skráteného vyšetrovania boli vykonané dôkazy, z ktorých vyplýva, že maloletý B. má k otcovi vytvorené pozitívne citové väzby, v jeho spoločnosti sa cíti dobre a bezpečne a nemá problém pred otcom spontánne vyjadrovať svoje pocity a postoje. Rozhodne nemožno tvrdiť, že by syn otca odmietal, nevidno v jeho prežívaní žiadny odpor, úzkosť“. Následne Okresná prokuratúra D., dňa 25.4.2025, doručila tunajšiemu súdu obžalobu na žalovanú za pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, pričom v obžalobe sa uvádza, že obžalovaná „má negatívne vnútorné nastavenie voči A. C., ktoré prejavuje aj navonok, čo maloletý B. vníma, jej správanie minimálne počas stykov pôsobilo a pôsobí na destabilizáciu vzťahu syna k otcovi, jej konaním je dieťa uberané o príležitosť rozvíjať vzťah k otcovi, sporadicky sa k otcovi správa vývinovo neadekvátne, navonok pri stretnutiach s A. C. a pri pokusoch o styky pôsobí žalovaná nahnevane, prejavuje nespokojnosť, hnev prenáša do verbalizácie aj do konania a to aj pred synom, nemotivuje, resp. dostatočne nemotivuje syna, aby jeho odovzdanie otcovi prebehlo, resp. aby styky prebehli bez problémov, synovi hovorí o nevhodných veciach, napríklad že otec jej ho chce vziať, že na neho volá policajtov, že chce matku dostať do väzenia atď.“. Vyjadrenie žalovanej považujú za nedôvodné, nekonkrétne a ničím nepreukázané, pretože sa nevyjadřila k akejkoľvek skutočnosti, ktorá je predmetom konania. Tvrdenia žalovanej sú tendenčné a nesprávne, s cieľom odvrátiť pozornosť nielen od skutkového stavu dňa 6.8.2023 až 8.8.2023, ale najmä právneho stavu inštitútu náhrady škody. Žalovaná nijako neobjasnila svoje konanie, ktoré ju viedlo k nerešpektovaniu vykonateľného súdneho rozhodnutia a takisto nepredložila žiaden dôkaz, odôvodňujúci jej svojvoľné konanie, ktorého následkom bolo neumožnenie a zmarenie styku žalobcu s maloletým. Žalobca má za to, že neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým v dňoch 6.8.2023 až 8.8.2023 nebolo v dôsledku ospravedlniteľného dôvodu, ale išlo o úmyselné a protiprávne konanie žalovanej. Záujem maloletých detí musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a maloletými deťmi a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote detí bezpochyby nezastupiteľné postavenie

(nález Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS 55/04). Tvrdenie žalovanej o tom, že v prípade akceptácie návrhu žalobcu by na strane žalobcu vznikol neoprávnený finančný prospech, ktorý by následne na strane žalobcu preukázateľne zakladal bezdôvodné obohatenie na úkor žalovanej, považuje za iracionálne a absolútne nezodpovedá skutkovému a právnomu stavu. Je to žalovaná, ktorá porušila súdom uloženú právnu povinnosť a maloleté dieťa na styk so žalobcom nepripravila, nemotivovala ho a žalobcovi neumožnila s maloletým ani len vizuálny kontakt. Obdobné nároky, uplatnené zo strany žalobcu, vznikli v dôsledku opakovaného čiastkového porušenia právnej povinnosti žalovanej a teda ide o legitímne uplatňovanie zákonných prostriedkov na ochranu svojich práv. Nie je možné označiť za šikanózne konanie to, čo je reakciou na systematické a vedomé porušovanie súdnych rozhodnutí zo strany žalovanej. Takisto nemožno spochybníť žalobcom predložené listinné dôkazy, ktoré preukazujú negatívny postoj žalovanej k plneniu jej uloženej právnej povinnosti. Žalobca sa niekoľko hodín pred miestom bydliska maloletého syna zdržiaval a neúspešne sa domáhal styku s ním. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že z predchádzajúcich obdobných prípadov, rozhodovaných na tunajšom súde, mohol žalobca a určite mal aj vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, a aj napriek tomu realizoval konanie, ktoré sa dá označiť ako účelové konanie na to, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť náhradu škody, vyvstáva otázka, či si vôbec žalovaná je vedomá svojich tvrdení, a to, že žalobca aj napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu, mal vedieť, že v dôsledku dlhodobého a protiprávneho konania žalovanej žalovaná styk žalobcu s maloletým zmarí a preto sa žalobca na styk radšej nemal dostaviť a tým, že sa tam dostavil, konal účelovo a škodu si spôsobil sám. Výklad žalovanej hrubo a neospravedlivo zasahuje do výkonu rodičovských práv a povinností žalobcu a inštitútu zodpovednosti za škodu. Žalovaná ďalej dotvára závery znaleckého posudku č. 5/2022 zo dňa 15.1.2023, v rámci ktorého sa snaží preukázať, že napriek svojej údajnej snahe motivovať maloletého k styku so žalobcom, nenesie zodpovednosť za jeho odmietavý postoj. Bezpredmetná a právna argumentácia žalovanej je len jej snahou podsunúť nevôľu maloletého stýkať sa s otcom, čo v žiadnom prípade nevyplýva z uvedeného znaleckého posudku. V žiadnom konaní, znaleckom, psychologickom, či v inom, nebol nikdy preukázaný akýkoľvek negatívny vplyv otca na maloletého a túto skutočnosť preukazuje aj predmetný znalecký posudok. Rovnako klamlivé a zarážajúce je tvrdenie žalovanej, keď vo svojom odpore uvádza, že: „Konanie maloletého dňa 6.8.2023 až 8.8.2023, ktoré vo svojom návrhu žalobca úplne opomenul (čo okrem iného jasne preukazuje aj účel podaného návrhu žalobcu a cieľ, ktorý žalobca sleduje), bolo spôsobené a zapríčinené okrem iného i predchádzajúcim konaním osôb, ktoré realizovali výkon rozhodnutia a ktoré tým, že uviedli do omylu maloletého, primárne spôsobili absolútne odmietanie styku so žalobcom na strane maloletého“. Nepravdivá a skreslená interpretácia skutkového stavu žalovanou nevhodne a zavádzajúco presúva zodpovednosť jej vlastného protiprávneho konania na zákonnú sudkyňu, konajúcu v súlade so zákonom a výhradne za účelom sledovania najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa. Žalobca ešte počas jari 2023 plnohodnotne realizoval styky so svojím maloletým synom, na ktorom nebolo vôbec badať neexistentnú odmietavú vôľu maloletého, práve naopak. Snaha žalovanej ospravedlniť svoje protiprávne konanie tvrdením, že maloletý údajne prejavil vôľu, keď odmietol realizáciu styku so žalobcom a že túto vôľu treba rešpektovať, vzhľadom na jeho primeraný vek a rozumové schopnosti, je neakceptovateľná a nezodpovedá skutkovému stavu veci a to ani v širšom kontexte. Spochybňovanie nároku žalobcu je nesprávne, neopodstatnené a odporuje zistenému skutkovému stavu. Zodpovednosť za škodu, vyplývajúcu zo zmareného styku žalobcu s maloletým, dňa 6.8.2023 až 8.8.2023, preberá výlučne žalovaná, keďže styk žalobcu s maloletým úmyselným porušením súdom uloženej jej právnej povinnosti zmarila, a maloleté dieťa na styk so žalobcom nepripravila a styk žalobcu s maloletým neumožnila.

20. Z dôvodu opakovane zmarených stykov otca s maloletým B., Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v D., odbor kriminálnej polície, prvé oddelenie vyšetrovania, pod sp.zn. I.:X./X-XXX-XX-XXXX, dňa 17.10.2024, začalo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznieslo obvinenie voči žalovanej, za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

21. Proti vyššie uvedenému uzneseniu podala žalovaná sťažnosť, ktorú uznesením, č.k. XXX XXX/XX/XXXX-XXX, zo dňa 28.10.2024, prokurátorka Okresnej prokuratúry D., zamietla ako nedôvodnú. Z odôvodnenia vyššie uvedeného uznesenia vyplýva, že maloletý B. dokáže a môže byť s otcom bez prítomnosti matky a dokonca, že maloletý s otcom bez prítomnosti matky prespal. Súčasťou vyšetrovacieho spisu sú aj fotografie a záznamy predložené oznamovateľom, z ktorých je zrejmé, že maloletý počas stykov s otcom sa správal uvoľnene, smial sa. Poukázala takisto na správy Centra pre deti a rodiny D., ktoré vykonáva odborné poradenstvo, ktoré bolo uložené obvinenej

a oznamovateľovi súdom. Zo spisu tiež vyplýva, že vzhľadom na odpozorované reakcie dieťaťa, počas intervencie v prítomnosti matky, by spoločné stretnutie rodičov a dieťaťa nemuselo priniesť očakávaný výsledný efekt. Potrebné je tiež vziať do úvahy a prihliadať na niektoré vyjadrenia maloletého, ktoré nezodpovedajú jeho veku, pričom k niektorým vyjadreniam nemohol sám dospieť, ale tieto musel s najväčšou pravdepodobnosťou prebrať od matky, alebo od iných blízkych osôb, ktoré majú vedomosť o niektorých skutočnostiach, súvisiacich s obvinenou, s oznamovateľom a s maloletým B.. Čo sa týka tvrdenia obvinenej, že syn styky s otcom odmieta, pre jeho konanie napríklad privolávanie policajných hliadok počas choroby syna, trvaním styku s prespaním, uskutočnenie núteného výkonu rozhodnutia, uvádza, že oznamovateľ sa snaží všetkými dostupnými legálnymi prostriedkami dosiahnuť, aby sa styk so synom realizoval v zmysle rozsudku súdu. Keby sa styk oznamovateľa s maloletým realizoval v zmysle rozsudku, nebolo by potrebné nič riešiť a to ani prostredníctvom polície a súdov a oznamovateľ by nemal dôvod pristúpiť k opatreniam popísaných v sťažnosti. To, že oznamovateľ nerezignoval a naďalej sa snaží o uskutočnenie styku so synom, mu nie je možné dať za vinu. V súvislosti s tým poukazuje napríklad na to, že v dňoch 23.7.2023 a 24.7.2024 sa styk oznamovateľa realizoval so synom bez problémov, a to bez prítomnosti obvinenej a aj s prespaním maloletého B. s otcom. Poukázala tiež na to, že ani prehratím zvukových záznamov predložených obvinenou so sťažnosťou nezistila také okolnosti, ktoré by vylučovali vznesenie obvinenia za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

22. Dňa 23.4.2025 bola na žalovanú podaná Okresnou prokuratúrou D. obžaloba pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, z dôvodu opakovaného zmarenia styku otca s maloletým dieťaťom. Vec sa v súčasnosti vedie na tunajšom súde pod sp.zn. 3T/18/2025.

23. Skutočnosť, že vzťah žalobcu s jeho maloletým synom je bezproblémový, preukazoval žalobca v priebehu konania viacerými fotografiami, ktoré sú založené v spise na č.l. 102-104.

24. Zo znaleckého posudku č. 5/2022, vypracovaného písomne B. M. S., znalkyňou z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, klinická psychológia detí, psychológia sexuality, ktorý bol vypracovaný v rámci rozvodového konania, ktoré sa vedie na Okresnom súde Bratislava IV, pod sp.zn. 13P/91/2019, vyplýva problematický vzťah medzi oboma rodičmi maloletého dieťaťa, ale i skutočnosť, že maloletý B. svojho otca neodmieta.

25. Právny zástupca žalobca na pojednávaní v celom rozsahu na žalobe zotrval. Na pojednávaní vzal čiastočne žalobu v časti úrokov z omeškania späť a žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu spolu aj s úrokom z omeškania vo výške 7,15% ročne zo žalovanej istiny od 23.9.2025 (nasledujúci deň po doručení žaloby žalovanej) do zaplatenia. Uviedol, že žalobca si na súde uplatňuje nárok na náhradu škody, spočívajúcu v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu do miesta bydliska maloletého, v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu, v dňoch 6.8. až 8.8.2023. Žalobca dňa 6.8.2023 vycestoval O. F. R. F., kde sa neúspešne domáhal stretnutia so svojím maloletým synom. Žalobca má za to, že žalovaná porušením právnej a preventívnej povinnosti, styk žalobcu s maloletým bez objektívneho dôvodu zmarila a styk neumožnila. Žalobca následne kontaktoval príslušníkov polície, ktorí maloletého v dome videli a tento bol v poriadku, neplakal. Nasledujúci deň žalobca opäť v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu vycestoval za maloletým, situácia sa opakovala, opäť maloletého nevidel, tento deň boli na mieste samom aj pracovníci ÚPSVaR, ale napriek snahe a výzvam, žalovaná stretnutie žalobcu s maloletým neumožnila a teda žalobca išiel späť domov a dňa 8.8.2023 vykonal ďalší pokus o stretnutie so svojím maloletým synom. Styk sa opätovne neuskutočnil, pričom žalovaná maloletého žalobcovi ani neukázala a to ani po intervencii privolanej policajnej hliadky a pracovníkov ÚPSVaR. Žalobca má teda za to, že jeho nárok za zbytočne vynaložené náklady, spočívajúce v cestovných náhradách za deň 6.8.2023, 7.8.2023 a 8.8.2023, je daný čo do dôvodu a výšky, pričom procesná obrana žalovanej je tendenčná a účelová, a predovšetkým nepreukázaná. Žalobca počas všetkých štyroch dní, čo mal upravený styk s maloletým, teda od 5.8.2023 (bežný styk) a v dňoch 6.8. až 8.8.2023 (osobitný styk v zmysle neodkladného opatrenia), maloletého nevidel. Jediný kontakt, ktorý žalovaná počas týchto dní pripustila so žalobcom, bol kontakt prostredníctvom SMS správ. Policajnú hliadku ako i pracovníkov ÚPSVaR starý otec maloletého do vnútra domu pustil, títo však maloletého nevideli rozrušeného, nevideli ho plakať a teda to, čo uvádza žalovaná v SMS správach žalobcovi, v dňoch 6.8. až 8.8.2023, sú iba nepodložené a dokonca už aj vyvrátené tvrdenia o nevíli, plači a nezáujme maloletého stretnúť sa so žalobcom, ktoré tvrdenia vyvrátili príslušníci privolanej policajnej hliadky, resp. aj zamestnanci ÚPSVaR. Žalobca má teda za to, že neexistuje žiadna objektívna

skutočnosť na strane maloletého, pre ktorú by sa nemohol jeho styk s maloletým uskutočniť. Pokiaľ ide o fotografie, založené v spise, tieto zhotovil žalobca počas jari 2023, kedy sa od marca, vo vykonávacom konaní, podarilo presvedčiť žalovanú, aby styk žalobcu s maloletým umožnila a maloletého na tento styk aj riadne pripravila, pričom v tomto období žalobca plnohodnotne stretnutia s maloletým realizoval, a to až do času rozšírenia úpravy jeho styku s maloletým o prespatie. Plnohodnotný styk s maloletým mal žalobca naposledy 24.7.2023, kedy bol maloletý v F. so žalobcom po intervencii konajúcej sudkyne, kedy maloletý u žalobcu aj prespal a plnohodnotne s ním strávil čas. Od tohto momentu už žalovaná v stretávaní sa maloletého so žalobcom, v rozpore s právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdu, bráni.

26. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

27. Podľa § 146 ods. 1 a 2 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

28. Akceptujúc dispozičné právo žalobcu s predmetom sporu, súd na pojednávaní, na ktoré sa žalovaná so svojim právnym zástupcom bez ospravedlnenia neustanovili, konanie, v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny 424,87 eur vo výške 9,25% ročne od 9.8.2023 do 22.9.2025 a vo výške 2,10% ročne od 23.9.2025 do zaplatenia, zastavil.

29. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

30. Podľa § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

31. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu, v konaní uplatnený a v priebehu konania upravený (v časti uplatnených úrokov z omeškania), je v celom rozsahu dôvodný. Žalobca si voči žalovanej uplatnil v konaní nárok na náhradu škody ohľadne cestovných náhrad, ktorá škoda mu mala vzniknúť v dňoch 6., 7., a 8. augusta 2023 tým, že vinou žalovanej (matky) zbytočne cestoval vo vyššie uvedených dňoch za svojim synom, stretnutie ktoré mu malo byť umožnené na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza o nariadení neodkladného opatrenia (predbežne vykonateľného), č.k. 11P/25/2023-199, zo dňa 27.6.2023, z miesta svojho bydliska v F. do miesta bydliska maloletého v F..

32. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou (kauzálny nexus) a zavinenie. Všetky vyššie uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené (kumulatívne). Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich je na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, pričom jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané. V predmetnej veci ide o právnu povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Vychádzajúc z dostupnej judikatúry súdov Slovenskej republiky, sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky, vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 177/08).

33. V konaní bolo preukázané, že v rozhodnom čase, teda v dňoch 6.8.2023 až 8.8.2023 bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom B. upravené na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza,

č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736 a počas letných školských prázdnin aj uznesením Okresného súdu Prievidza, č.k. 11P/25/2023-199, zo dňa 27.6.2023, a to aj v období od 6.8.2023 do 8.8.2023 (neodkladným opatrením predbežne vykonateľným). Na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 18P/54/2019-2555, zo dňa 9.3.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoP/20/2022-2736, bol maloletý B. zverený do osobnej starostlivosti matke (žalovanej), otcovi (žalobca) bola súdom určená vyživovacia povinnosť voči maloletému a súčasne súd upravil aj stretávanie sa maloletého s otcom (žalobca). Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií vyplýva, že medzi stranami sporu (rodičmi maloletého B.) už v tom čase boli zlé vzťahy, ktoré negatívne ovplyvňovali aj výkon ich rodičovských práv a povinností vo vzťahu k ich maloletému synovi B., z dôvodu ktorého boli obaja rodičia maloletého opakovane vyzývaní vo veci konajúcimi súdmi k uvedomeniu si svojej rodičovskej zodpovednosti a aby sa povzniesli nad svoje osobné spory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech svojho maloletého dieťaťa.

34. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré v konaní uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu (viď rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 8Co/2/2025, zo dňa 26.3. 2025).

35. V predmetnej veci bolo potrebné zistiť, či žalovaná je zodpovedná za zbytočne vynaložené cestovné náklady otcom, ktoré mu mali vzniknúť v dňoch 6.8.2023, 7.8.2023 a 8.8.2023 zbytočným cestovaním za synom O. F. R. F. a späť a vzhľadom na obranu žalovanej, posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodiť, že škoda nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila.

36. V konaní bolo medzi stranami nesporné, že v dňoch 6.8.2023 až 8.8.2023 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, a to aj napriek tomu, že v deň 6.8.2023 bol žalobca (otec maloletého) oprávnený si maloletého od žalovanej (matky) na určenom mieste C. F. prevziať o 9,00 hod. a maloletého následne matke (žalovanej) dňa 8.8.2023 o 18,00 hod. odovzdať, teda otec bol oprávnený maloletého mať u seba aj s prespaním, v neprítomnosti matky (žalovanej), na základe vtedy vykonateľného súdneho rozhodnutia. Tomuto právu žalobcu zodpovedala povinnosť žalovanej (matky maloletého) maloletého na stretnutie s otcom riadne a včas pripraviť a stretnutie s maloletým žalobcovi (otec dieťaťa) vo vyššie uvedených dňoch umožniť. Žalobca sa dňa 6.8.2023 na miesto určené súdom a následne aj do miesta bydliska dieťaťa, po predchádzajúcom upozornení žalovanej, prostredníctvom SMS správy, dostavil, a následne aj dňa 7.8.2023 a 8.8.2023, o čom žalovanú upovedomil, k odovzdaniu mu maloletého matkou však nedošlo. Žalovaná to zdôvodňovala tým, že tesne pred odovzdaním na styk s otcom maloletý plakal, kričal, že za otcom nejde, schovával sa a v niektorých momentoch sa dostával až do stavu záchvatov a hysterického odmietania styku so žalobcom. Tvrdila tiež, že v danom prípade išlo preukázateľne o vôľu maloletého, ktorú v daných momentoch nedokázala žiadnym reálnym spôsobom zmeniť a s vysokou pravdepodobnosťou ani ovplyvniť. Poukázala pritom na to, že pri predchádzajúcom stretnutí žalobcu s maloletým bol maloletý oklamán otcom a takisto aj súdom v tom, že nebude musieť spať u otca, čo však otec nedodrжал, maloletého vrátil žalovanej až následný deň, pričom maloletý u otca spať nechce. Konanie maloletého dňa 6.8.2023 až 8.8.2023, ktoré vo svojom návrhu žalobca úplne opomenul, bolo spôsobené a zapríčinené okrem iného i predchádzajúcim konaním osôb, ktoré realizovali výkon rozhodnutia a ktoré tým, že uviedli do omylu maloletého, primárne spôsobili absolútne odmietanie styku so žalobcom maloletým.

37. Súd po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu zo synom, v dňoch 6.8. až 8.8.2023, dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého s otcom (žalobcom), keď bez akéhokoľvek relevantného objektívneho dôvodu maloletého na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie žalobcovi s maloletým neumožnila, ktorým (ne)konaním žalovaná priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná zavinene zmarila

styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi) a zároveň žalovaná nespĺnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

38. Je zrejmé, že žalovaná mala právnú povinnosť, vyplývajúcu jej z vykonateľného súdneho rozhodnutia, umožniť v dňoch 6.8. až 8.8.2023 stretnutie žalobcu (otca maloletého) s maloletým. Žalobca žalovanej dňa 6.8.2023 oznámil, že si prišiel na určené miesto po maloletého a keďže žalovaná žalobcovi dieťa neodovzdala, dostavil sa žalobca opakovane, v ten istý a aj ďalšie dva dni pred dom, v ktorom matka s maloletým býva za účelom stretnúť sa s maloletým. Je teda preukázané, že jeho cesta v dňoch 6. až 8.8.2023 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom (žalobca bol oprávnený s maloletým byť v osobnom kontakte 6., 7. aj 8.8.2023), dôkazom čoho je i podanie trestných oznámení žalobcu na žalovanú, zo dňa 6., 7. a 8.8.2023. Je nepochybné, že žalobca mal v dňoch 6., 7. a 8.8.2023 právo na stretnutie s maloletým na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza, č.k. 11P/25/2023-199, zo dňa 27.6.2023 (toto rozhodnutie, predbežne vykonateľné, bolo zmenené druhoінštančným súdom až následne), teda každý vyššie uvedený deň, a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s jeho synom umožniť a prípadne žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia v súdom určenom čase dňa 8.8.2023 vrátiť. Niet takisto pochyb o tom, že škoda žalobcu, pozostávajúca zo vzniknutých nákladov na prepravu, vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť, uloženú jej súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť ani v jednom z vyššie uvedených dní, na stretnutie s otcom, napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť však žalovaná v konaní nijako nepreukázala a takisto nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedených dňoch realizovať. Vo vyššie uvedených dňoch žalovaná (matka) neumožnila otcovi ani len vizuálny kontakt s maloletým. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že vyššie uvedené rozhodnutia súdu je matka povinná dôsledne rešpektovať a teda aj dôsledne plniť svoju povinnosť v súdom určenom čase maloletého na styk s otcom riadne a včas pripraviť a styk otcovi s maloletým aj umožniť.

39. Žalovaná v konaní poukazovala na to, že maloletý odmietal styk s otcom, pričom vôľu maloletého nedokáže nijako ovplyvniť. Je potrebné opätovne uviesť, že táto skutočnosť nič nemení na povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neunesla. Podľa právneho názoru súdu, v konaní, po vykonanom dokazovaní, nebola preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila ktorýkoľvek deň od 6.8. do 8.8.2023 jeho stretnutiu s otcom. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa nej styk so žalobcom (otcom) odmietat, a preto považovala nespĺnenie si súdom jej uloženej povinnosti, týkajúcej sa odovzdania maloletého na styk so žalobcom, za v súlade s najlepším záujmom maloletého. Je síce pravda, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo už zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nie je prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a preukazovala neexistenciu zavinenia žalovanej. Žalobca sa každý deň od 6.8. do 8.8.2023 domáhal stretnutia s maloletým v zmysle vykonateľného uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia súdu. Treba mať v každom prípade na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa, závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie maloletému so žalobcom umožniť, čo sa však v danom prípade nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej

skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetných dňoch realizovať (napr. zdravotný stav dieťaťa).

40. V konaní bolo preukázané, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný v dňoch 6.8.2023 až 8.8.2023, nepretržite (s prespaním maloletého u otca), žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoju maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uloženej povinnosti maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť. Nepreukázala teda, že by vyvinula akékoľvek úsilie, resp., že by uskutočnila konkrétne opatrenia, smerujúce k upokojeniu maloletého, k jeho pozitívnej motivácii na stretnutie so žalobcom a k riadnemu odovzdaniu maloletého žalobcovi na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody.

41. Vo svojom písomnom podaní, podanom vo všeobecnej rovine, sa žalovaná nevyjadrila k žiadnej objektívnej okolnosti, ktorá je predmetom konania (neodovzdanie maloletého žalobcovi /otcovi/ v dňoch 6.8., 7.8. a ani 8.8.2023), nijako neobjasnila svoje konanie, ktoré ju viedlo k nerešpektovaniu vykonateľného súdneho rozhodnutia a takisto nepredložila žiaden dôkaz, odôvodňujúci jej konanie, ktorého následkom bolo neumožnenie a zmarenie styku žalobcu s maloletým.

42. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia je preukázané, že neuskutočnenie realizácie styku žalobcu s maloletým vo vyššie uvedených dňoch, nebolo v dôsledku ospravedlniteľného dôvodu, ale išlo o úmyselné a protiprávne konanie žalovanej. V tejto súvislosti súd v zhode s tvrdením žalobcu uvádza, že opakované žalobné návrhy otca, podávané na súd z dôvodu opakovaného neumožnenia matky otcovi stretnúť sa so synom, nie je možné označiť za šikanózne konanie otca, pretože z jeho strany ide len o reakciu na opakované a vedomé porušovanie súdnych rozhodnutí zo strany žalovanej. Takisto aj podľa názoru súdu, tak ako to tvrdil v priebehu konania žalobca, nemožno spochybniť žalobcom predložené listinné dôkazy, ktoré preukazujú negatívny postoj žalovanej k plneniu jej uloženej právnej povinnosti. Žalobca sa opakovane, každý z vyššie uvedených dní, niekoľko hodín pred miestom bydliska maloletého syna zdržiaval a neúspešne sa domáhal styku s ním. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že z predchádzajúcich obdobných prípadov, rozhodovaných na tunajšom súde, mohol žalobca a určite mal aj vedomosť, že mu s vysokou pravdepodobnosťou vznikne škoda, a aj napriek tomu realizoval konanie, ktoré sa dá označiť ako účelové konanie na to, aby si následne z takéhoto postupu mohol uplatniť náhradu škody, súd opakovane uvádza, že žalobca mal v dňoch 6., 7. a 8.8.2023 podľa vykonateľného rozhodnutia tunajšieho súdu právo byť so svojím synom, pričom žalovaná mala povinnosť už dňa 6.8.2023 žalobcovi stretnutie s maloletým umožniť a maloletého na styk s otcom aj náležite pripraviť. Matka si túto povinnosť nespĺnila nielen 6.8.2023 ale ani ďalšie dva nasledujúce dni, kedy si žalobca opäť prišiel po svojho syna do miesta jeho bydliska, keďže v predchádzajúci deň mu žalovaná stretnutie so synom neumožnila. Snaha žalovanej ospravedlniť svoje protiprávne konanie tvrdením, že maloletý údajne prejavil vôľu, keď odmietol realizáciu styku so žalobcom a že túto vôľu treba rešpektovať, vzhľadom na jeho primeraný vek a rozumové schopnosti, nie je možné na základe vyššie uvedených zistení súdu, akceptovať.

43. K námietkam žalovanej, že žalobca svoj uplatňovaný nárok primárne odvíja od uznesenia Okresného súdu Prievidza, č.k. 11P/25/2023-199, zo dňa 27.6.2023, podľa ktorého mal byť v určených dňoch realizovaný styk žalobcu s maloletým a s odovzdaním iba dňa 5.8.2023 o 9,00 hod., ktoré rozhodnutie však nikdy nebolo právoplatné a toto rozhodnutie bolo zmenené uznesením Krajského súdu v Žiline, zo dňa 17.8.2023, a že teda žiadnu povinnosť odovzdať v dňoch 6. až 8.8.2023 maloletého žalobcovi (otcovi) žalovaná nemala, je potrebné uviesť, že toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Aj keď vyššie uvedené uznesenie tunajšieho súdu bolo krajským súdom zmenené, jeho vydaním prvostupňovým súdom bolo vykonateľné a žalovaná ho bola povinná rešpektovať, resp. splniť povinnosť, ktorá jej týmto rozhodnutím súdu bola uložená.

44. K tvrdeniu právneho zástupcu žalovanej: „Už vôbec žalovaná takúto domnelú povinnosť nemohla porušiť, dokonca trikrát po sebe, ako si uplatňuje žalobca.“, súd uvádza, že ak by žalovaná žalobcovi maloletého v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia dňa 6.8.2023 riadne a včas odovzdala, nebol by dôvod na to, aby žalobca opätovne, v ďalšie dni, kedy už maloletý mal byť v jeho starostlivosti, za svojím synom vycestoval. Nielen 6., ale aj 7. a 8. augusta mal právo byť žalobca v osobnom kontakte so svojím synom a pokiaľ v tejto súvislosti za ním vycestoval pre nesplnenie si povinnosti žalovanou

(matkou), maloletého na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk s maloletým žalobcovi (otcovi) umožniť, nemožno v žiadnom prípade hovoriť o svojvoľnom konaní žalobcu (otca). Nie je teda pravdou, že by žalovaná už v dňoch 7. a 8.8.2023 nemala povinnosť maloletého žalobcovi (otcovi) odovzdať.

45. Pokiaľ žalovaná neodovzdanie maloletého žalobcovi v dňoch 6. až 8.8.2023 zdôvodňovala tým, že krátko pred odovzdaním na styk otcovi maloletý plakal, kričal, že za otcom nejde, schovával sa a v niektorých momentoch sa dostával až do stavu záchvatov a hysterického odmietania styku so žalobcom, v priebehu konania to preukázané nebolo. Žalobca v tie dni maloletého ani nevidel, polícia a ani zamestnanci úradu práce, sociálnych vecí a rodiny takéto správanie maloletého nepotvrdili, hoci im bol umožnený vstup do domu, v ktorom žalovaná s maloletým býva.

46. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia, súd dospel k právnomu záveru, že žalobca v konaní preukázal všetky zložky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu R. F., v dňoch 6.8., 7.8. a 8.8.2023 a späť, za účelom realizácie stretnutia žalobcu s maloletým, na základe vykonateľného rozhodnutia súdu, a takisto, že žalovaná nepreukázala, že škodu nezavinila.

47. Pokiaľ ide o rozsah žalobcom v konaní uplatnených nákladov na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť, resp. o výšku náhrady škody, žalobca pricestoval na styk s maloletým osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v tom čase v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne. Vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. V konaní zo strany žalovanej nedošlo k spochybneniu, resp. popretiu týchto skutkových tvrdení žalobcu, preto súd považoval uvedené skutkové tvrdenia za nesporné. Súd preto považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v súvislosti s použitím vozidla na cestu z F. R. F. a späť za opodstatnený.

48. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska F. - G. H. do miesta stretnutia s maloletým: F., Q. P. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, si žalobca uplatnil základnú náhradu vo výške 93,74 eur (0,252 eur x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 247/2023 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách) za každý z dní 6.8. až 8.8.2023, t.j. za tri dni spolu vo výške 281,22 eur a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 48,15 eur za deň 6.8.2023 (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 31.7.2023 do 6.8.2023 v sume 1,703 eur/ liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/ 100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: $372 \text{ km} : 100 \text{ km} = 3,72 \times 7,6 \text{ l} = 28,272 \text{ litrov}$; $28,272 \text{ litrov} \times 1,703 \text{ eur}$ predstavuje po zaokrúhlení sumu 45,18 eur) a za každý z dní 7.8.2023 a 8.8.2023 47,76 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 7.8.2023 do 13.8.2023 v sume 1,689 eur/ liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/ 100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: $372 \text{ km} : 100 \text{ km} = 3,72 \times 7,6 \text{ l} = 28,272 \text{ litrov}$; $28,272 \text{ litrov} \times 1,689 \text{ eur}$ predstavuje po zaokrúhlení sumu 47,75 eur). Spolu predstavujú žalobcom v konaní uplatnené cestovné náhrady sumu 424,87 eur (281,22 eur + 143,65 eur). Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady škody, spočívajúcej vo vynaložených nákladoch za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax (napr. rozhodnutie R 12/90, rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn.20Co/9/2020, zo dňa 26.11.2020, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 27Co/62/2023-261, zo dňa 23.11.2023, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 8Co/2/2025-181, zo dňa 26.3.2025).

49. Žalobca si voči žalovanej uplatnil v priebehu konania aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., vo výške 7,15% ročne zo sumy 424,87 eur od 23.9.2025, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej do zaplatenia, a teda i v tejto časti sporu považoval súd žalobcom v konaní uplatnený nárok za dôvodný.

50. Súd teda vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 424,87 eur spolu so 7,15%-ným ročným úrokom z omeškania od 23.9.2025 do zaplattenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

53. Podľa čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

54. Podľa čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

55. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si uplatnil podanou žalobou proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 424,87 eur spolu s 9,25%-ným ročným úrokom z omeškania od 9.8.2023 až do zaplattenia (nie iba do dňa rozhodnutia súdu). Súd priznal žalobcovi celú žalovanú istinu (424,87 eur) spolu so 7,15%-ným ročným úrokom z omeškania od 23.9.2025 až do zaplattenia a v prevyšujúcej časti (v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny 424,87 eur vo výške 9,25% ročne od 9.8.2023 do 22.9.2025 a vo výške 2,10% ročne od 23.9.2025 do zaplattenia), konanie zastavil. Žalobca bol teda v spore úspešný nielen v časti celej žalovanej istiny, ale i v podstatnej časti príslušenstva (úroku z omeškania) za obdobie od 23.9.2025, a to až do zaplattenia, teda nie iba do rozhodnutia súdu. Možno teda dospieť k záveru, že sa ďalej menil, resp. mení aj pomer úspechu strán v spore v nadväznosti na plynutie doby omeškania so splnením povinnosti uloženej žalovanej napadnutým rozsudkom. Zohľadnenie neúspechu v časti žalobou uplatneného a súdom nepriznaného príslušenstva by bol opodstatnený vtedy, ak by už nárok žalobcu na úrok z omeškania po rozhodnutí súdu vôbec neplynul, lebo len vtedy by bolo možné presne ustáliť pomer úspechu a neúspechu strán sporu.

56. Podľa rozhodnutia NSSR, sp. zn. 1MCdo/1/2004, zo dňa 27.04.2004: „Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať „za neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 OSP“. Vo vyššie uvedenej právnej veci súd zamietol žalobu v časti návrhu na zaplattenie úroku z omeškania v celom rozsahu, pričom výška uplatnených úrokov z omeškania predstavovala asi polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie vychádzalo z právnej úpravy trov konania podľa OSP, ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07. 2016 je účinný CSP, ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od § 142 ods. 3 OSP už neobsahuje pojem „neúspech v pomerne nepatrnej časti“. Ústavný súd v náleze III.ÚS 475/2018, zo dňa 04.02.2021, uviedol, že „Zmyslom novej právnej úpravy CSP nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v paragrafe 142 ods. 3 OSP. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.

57. V prejednávanej veci síce nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejmé, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu súd, z dôvodov uvedených vyššie, dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je opodstatnené celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám „dotvoril“ právnu normu, riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty, právne uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol

plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 424,87 eur spolu so 7,15%-ným ročným úrokom z omeškania od 23.9.2025 do zaplatenia a neúspešný bol len v časti uplatneného úroku z omeškania zo žalovanej istiny 424,87 eur (vo výške 9,25% ročne od 9.8.2023 do 22.9.2025 a vo výške 2,10% ročne od 23.9.2025 do zaplatenia), patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov v obdobných sporoch strán sporu (napr. aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 26.3.2025, č.k. 8Co/2/2025-181, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 25.2.2025, č. k. 27Co/11/525 - 196).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis), označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1, 2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).